

λίγον ἐξῆλθον ὁμοῦ τοῦ πρεσβυτέρου συνδεδεμένοι καὶ συνδιαλεγόμενοι μετ' ἄρκας οἰκειότητος.

Ἡ ἡμέρα ἦτον ὥραία· ἐβιάδιζον κρατούμενοι διὰ τοῦ βραχίονος ἐπὶ ἀτραποῦ ὀριζομένης ἐκατέρωθεν ὑπὸ ἀρκέθου, καὶ ὁμιλοῦντες περὶ παντοίων ἀντικειμένων. Ὁ νέος ἔχαιρεν ἐν τούτοις σκεπτόμενος ὅτι τέλος θὰ δυνήθῃ ἴσως νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ μυστήριον, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἐμερίμνα τοσοῦτον. Ὅτε ἔφθασαν πλησίον τοῦ πύργου, ἐπὶ τοῦ πρανοῦς λόφου τινός, ὁ ἱατρός ἔστη ἐνώπιον τοῦ δρυφάκτου κήπου τινός, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ἐκρύπτετο οἰκίσκος εὐπρεπής. Ἦτο τὸ οἶκημα τοῦ ἱατροῦ, ὅπου προσεκάλεσε τὸν Φρεδερίκον νὰ ἔλθῃ νὰ ἀναπαυθῇ· ὁμοίᾳζε τὸ οἶκημα τοῦτο σιήνωμά τι φιλοσόφου ἢ ποιητοῦ. Τὰ πάντα ἔπνεον αὐτοῦ τὴν σιωπὴν καὶ τὴν γαλήνην. Περιέστερον αὐτὸ ἔξωθεν ῥοδωνιαὶ κληματίτιδες, καὶ αἰγὸκκλημα· ἔσωθεν δὲ ἐκάσκει αὐτὸ κοσμία τις κομψότης.

Ἐκεῖ δὲ παρατεθέντων ὁπορῶν τινων, ἀπὸ ὁμιλίας εἰς ὁμιλίαν, ἦλθεν ὁ λόγος, κατ' εὐχὴν τοῦ Φρεδερίκου, καὶ περὶ τῆς οἰκογενείας Μονσαβραί. Ἡ ἡμέρα ἔκλινεν ἤδη· ἡ σελήνη ὑπέφαινε διὰ τῶν ἡμιγύμων δένδρων τοῦ κήπου τὴν καλὴν αὐτῆς ὄψιν. Ἀνεμος ψυχρὸς ἔπνεε περὶ τὴν οἰκίαν. Ἡ πτελέχ ἔρριπτε φλόγας ἐντὸς τῆς ἐστίας καὶ ὁ Φρεδερίκος τὸν ὅποιον ὁ ἱατρός ἐκράτησε τὴν νύκτα ἵνα τῷ διηγηθῇ τὰ τῶν Μονσαβραί, ἐπηγωνισμένος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς καθέδρας του ἤκουε προσεπτικῶς τὴν διήγησιν τοῦ γέροντος.

— Εἶδες τὴν Κ. Μονσαβρὰ καθήμενην πλησίον τῆς θυγατρὸς τῆς. Εἶνε ὥραία εἰσέτι, ἂν καὶ λύπη στυγνὴ καταβάρυνῃ αὐτὴν καὶ τὸ μέτωπόν τῆς φέρῃ ρυτίδας προώρους. Ἀλλ' ἀδύνατον νὰ φαντασθῇς τὴν καλλονὴν τῆς, ὅτε ὑπανδρεύθῃ. Ἦτο τότε δεκκοκταετῆς καὶ ἔλαβε σύζυγόν τῆς εὐπατρίδην τινὰ νέον καὶ περικαλλῆ, ὡς αὐτὴ, καὶ οὐδέποτε τὸ κατ' ἀρ' ἄς ὑπῆρξε γυνὴ ἄλλη εὐτυχεστέρα, καὶ τῆς εὐτυχίας τῆς ταύτης μάλλον ἀξία. Τὸ πᾶν τῇ ἐμειδία· εἰσέτι μὲν δὲν ἐγένετο μήτηρ, ἀλλ' ἦτον ἐπίτοκος, καὶ ἦδη ἐνώπιον τῆς χαρὰς ταύτης, πασαι αἱ λοιπαὶ ἐξηλείφοντο. Ἄλλα τινὰ πρῶταν ἐπα- νέφερον τὸν σύζυγόν τῆς καθημαγμένον καὶ φέροντα πληγὴν θανάσιμον ἐκ τινος μονομαχίας, μετὰ τρεῖς δὲ ἡμέρας ἐξέπνεεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς συζύγου του. Ἡ πληγὴ ἦτο τόσῳ βάρει, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις του καὶ ἀγνοεῖται μέχρι τῆς σήμερον τὸ αἷτιον καὶ αἱ λεπτομέρειαι τῆς ὀλεθρίας ἐκείνης ἑριδος. Μετὰ ἑξ' ἐβδομάδας ἡ Κ. Μονσαβραὶ ἔτεκε θυγατέρα, δεικνύουσιν ὅτι ἐμελλε νὰ γίνῃ ὥραία ὡς ἡ μήτηρ τῆς. Καθόσον ἡλικιοῦτο, ἔθελγε τὰ ἄμματα πάντων, ἕκαστον δὲ αὐτῆς κίνημα ἦτο πλήρες χάριτος καὶ γλυκύτητος. Κεκλιμένη μετὰ στοργῆς ἐπὶ τοῦ ζῶντος τούτου ἄνθους τοῦ ἐξανθήσαντος ἐπὶ μνήματος, ἡ Κ. Μονσαβραὶ ἡὐχαρίστει τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ αὐτῆς καὶ ἡ μητρικὴ ἀλαζονεία ἀπέμασσε τὰ δάκρυα τῆς περιλύπου χήρας.

(ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ

Ὁραῖαι τοῦ φθινοπώρου αἱ ἡμέραι. Λάμπει ἡ θάλασσα ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Φοίβου· καὶ πάσα ὕδατος στεγρὴν ἀπαστίλθει, ὡς ἀκωκὴ ἀδάμαντος,

λευκὴν καὶ καθαρὰν λάμψιν. — Ἡ κώμη ἐκενώθη καὶ ἄνδρες, γυναῖκες, παῖδια, ἤρχοντο ὁμοθυμαδὸν παρὰ θίνα πολύφλοισβον θαλάσσης, ὅπου ἡ θύμῃς

καὶ τὸ ἄγριον γαρούφαλον ἀνέδιδον τερπνὴν εὐω-
δίαν.

Φέροντες κέντηρα, δίπτυα ἑλαφρά καὶ ἄλλα ἀ-
λιευτικά ἐργαλεῖα, περιέμενον ν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν
ἢ παλιρροῖα τὴν εὐρεῖαν ἡϊόνα καὶ τοὺς βράχους
τῆς, ἵνα συνάξωσι τὴν πλουσίαν λείαν, ἣν ἡτοί-
μασεν αὐτοῖς ἡ Θεὸς Πρόνοια.

Πρὸς ἐσπέραν, ὅτε ἡ ἄμπωτις ἐπέρχεται ὡς
χείμαρρος τραφεῖς ὑπὸ τῶν ὑετῶν, ἡ εὐθυμος χο-
ρία ἀνέστρεψεν εἰς τὴν κώμην.

Ἀλλὰ πάντες δὲν ἐπαῆλθον. Εἰς τὰ ὄνειρα τῆς
καρδίας πλανωμένη, κόρη τις νέα ἔλαθεν ἐκυτὴν ἐπὶ
βράχου μακρinoῦ μείνασα.

Ὅταν ἀπηλλάγη τῶν ρεμβασμῶν τῆς, τὸ κύμα
περίσφιγκεν ἤδη διὰ τῶν κινητῶν δεσμῶν του
τὸν βράχον καὶ ἀνῆρχετο, ἀνῆρχετο πάντοτε.

Οὐδεὶς ἐπὶ τῆς ἡϊόνας, οὐδαμῶθεν ἐλπίς βοη-
θείας.

Τί συνέβαινε τότε ἐν τῇ ψυχῇ τῆς παρθένου;
Οὐδεὶς γινώσκει. Ἐμεινε τοῦτο μυστήριον μεταξὺ
αὐτῆς καὶ τοῦ Θεοῦ.

Τὴν αὖριον εὗρον τὸ πτώμά τῆς. Ἐδρεσεν εἰς τὰ
κρεμάμενα φύκη τοῦ βράχου τὰ μαῦρα μακρὰ μαλ-
λιά τῆς διὰ νὰ μὴ τὴν ἀναρπᾷ βεβραῖως τὸ κύ-
μα, διὰ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ ἡμιασμένον χῶμα τῶν
οἰκείων τῆς.

Σταυρὸς ἐκ ξύλου ἐμφάνει εἰς τὸ κοιμητήριον
τὸ μέρος ἐνθα κεῖται. Πολλάκις μία τῶν πρώην
φίλων τῆς, γονυπετὴς ἐπὶ τῆς πόας, δέσεται ὑπὲρ
αὐτῆς καὶ ἔχουσα τὴν καρδίαν κατανευγμένην ὑπὸ
θλιβερῶν ἀναμνήσεων, ἀπέρχεται τὸ μέτωπον κά-
τω κλίνουσα καὶ ἀπομαρτύνουσα τὰ δάκρυά τῆς.

Ἐκ τῶν τοῦ ΑΛΜΕΝΑΙΟΥ. ***

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΤΜΑΤΑ ΜΟΥΣΙΑΣ.

Ἡ Αἴγυπτος, ἡ πατρίς τῶν μυθικῶν ἐπισημῶν,
ἡ πλήρης μυστηρίων αὕτη γῆ, μέχρι τῆς σήμερον
εἰσέτι διατελεῖ ὀλίγον γνωστή. Ἄνδρες ἐνδοξοὶ καὶ
σοφοί, ἀκολουθήσαντες τὰ ἔχνη τοῦ Champollion
Figeac ἐνησχολήθησαν ἐπισταμένως περὶ τὴν σπου-
δὴν τῶν ἱερογλυφικῶν χαρακτήρων, καὶ ὁμῶς δὲν
ἠδυνήθησαν ν' αὐξήσωσι τὰς γνώσεις των, εἰμὴ ἐν-
τὸς τῶν ἀνακαλύψεων τῶν βασιλέων καὶ τῆς πο-
λιτικῆς ἱστορίας τῆς κοιτίδος ταύτης τοῦ Εὐρωπαϊ-
κοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ χειρόγραφον ὁμῶς οὐ τινος
μετάφρασιν δημοσιεύμενον, θέλει πληρώσει ἐν οὐ-
σιῶδες χάσμα εἰσάγον ἡμᾶς εἰς τὰ μυστήρια εἰδι-
κοτήτων τινῶν τοῦ εἰκονικοῦ τῶν Αἰγυπτίων βίου.

Προηγουμένως ὁμῶς ἀνάγκη ν' ἀναφέρωμεν λέ-
ξεις τινὰς περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀνακαλύψεως αὐ-
τῶν. Πρὸ τινῶν ἐτῶν, Ἀγγλος τις ἱατρός, Βάφ-

των τοῦνομα, ἄνθρωπος ἐπίσης σοφὸς ὅσον καὶ ἱ-
διότροπος, ἐκάθιστο παρὰ τραπέζῃ τινὶ ἐνὸς τῶν με-
γαλοπρεπεστερῶν τῶν Παρισίων ξενοδοχείου, μετὰ
καὶ τινῶν ἄλλων συνδαιτυμόνων. Ἡ συνομιλία
τῶν ἐστρέφετο περὶ τοῦ ὀβελίσκου τῆς Λυκοπό-
λεως (1), ἥτις στολιζέται ἀπὸ τινος χρόνου τὴν Πλα-
τεῖαν τῆς Ὀμονοίας. Εἰς τῶν δημοτραπέζων ὅστις
ἄπασαν σχεδὸν τὴν ζῶν αὐτοῦ διήλθεν περιηγου-
μενος, διηγήθη ὅτι εἶχεν ἰδεῖ τὸν μονόλιθον τοῦτον
ἐπὶ αὐτῆς ἐκείνης τῆς θέσεως ἐνθα ἔκειτο ἐπὶ το-
σούτους αἰῶνας, καὶ προσέθεσεν ὅτι πλησίον αὐτοῦ
ἐνυπῆρχε καὶ ἕτερος πολλῶ μείζονος ἐκτάσεως. Ὁ
ἱατρός Βάφτων ἠρνήθη τοῦτο ἡ συζητήσις κατήν-
τησε πεισματώδης καὶ ἐπεραιώθη μόνον διὰ
στοιχήματος. Ὅθεν ἡ συνεδρίασις ἀνεβλήθη ἐπὶ
ἐν ἔτος κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἐπὶ τῷ ὄρει
τοῦ νὰ μεταβῇ ὁ ἱατρός εἰς Λυκοπόλιν, καὶ νὰ κα-
ταμετρήσῃ τὸν ὀβελίσκον εἰσέτι κατακείμενον ἐπὶ
τοῦ ἐδάφους· ἐν δὲ εὗρισκον αὐτὸν μικρότερον τοῦ
ἐν Παρίσις, νὰ θεωρῆται ὡς νικήσας.

Καὶ τοι δὲ ἡ ἀναχώρησις αὕτη ἐγένετο μετὰ
τῆς μεγαλητέρας ἀκριβείας, θέλει φανῇ ἴσως το-
σοῦτον ἀπίστευτος, καθόσον ἀπητοῦντο ὑπέρογκα
ἔξοδα πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ στοιχήματος,
ἐνθ' τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ, ἥτοι ἡ ἀπώλεια, δὲν
συνίστατο εἰμὴ εἰς τινὰς φιάλας καμπανίτου
οἴνου.

Καὶ ἐντούτοις ὁ ἱατρός Βάφτων ἐτέθη τὴν ἐ-
παύριον εἰς κίνησιν. Επεβιβάσθη διὰ τὴν Αἴγυ-
πτον, ἀνῆλθε τὸν Νεῖλον μέχρι τῆς Λυκοπόλεως,
κατεμέτρησεν ἐπισταμένως τὸν παμμεγέθη ἐκ
γρανίτου λίθον, καὶ κατὰ τὴν ὠρισμένην ἐποχὴν
ἐπαῆλθεν εἰς Παρίσιος ὁμολογῶν, ὅποια εὐθύ-
της ! ὅτε εἶχεν ἀπολέσει τὸ στοιχῆμα.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν περιοδίαν του ταύτην ὁ ἱατρός
ὠφελήθη ἀρκούντως, καθ' ὅσον συνέλεξεν διαφό-
ρους περιέρρους πληροφορίας καὶ πράγματα, με-
ταξὺ δὲ τούτων εὗρεν ἐν σώμα ταρυχευτὸν ἐντὸς
τῶν περὶ τὴν Θηβαΐδα ἐπιταφίων σπηλαίων. Ἐ-
πεχείρησε τὴν αὐτοψίαν αὐτοῦ, καὶ ἀφοῦ ἀφῆρεσεν
μετὰ προσοχῆς τὰς μακρὰς λινὰς ταινίας δι' ὧν
περιεδένετο, εὗρεν κύλινδρον τινὰ ἐκ παπύρου,
ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένοι χαρακτῆρες ἱερογλυφι-
κοί. Ἐπὶ πολλοὺς μῆνας κατέγινεν εἰς τὴν διά-
γνωσιν αὐτῶν, καὶ ἅμα ἐκ τῶν πρώτων του ἐξη-
γήσεων ἐβεβαίωθη ὅτι ἥτο ἡ ἱστορία τῶν κυριω-
τέρων συμβάντων τοῦ περιέχοντος αὐτὸν τετα-
ρυχευμένου νεκροῦ.

Ὁ Κ. Βάφτων δὲν ἔλειψε νὰ δημοσιεύσῃ τὴν
ἀκριβῆ τοῦ αἰγυπτιακοῦ τούτου χειρογράφου με-
τάφρασιν ἔχουσαν οὕτω.

(1) Luqsor. Ὁ Στράβων ὀνομάζει αὐτὴν Λύκων
πόλιν. εἶναι δὲ μητροπόλις τοῦ Λυκοπολιτικοῦ νο-
μοῦ ἐν Θηβαΐδῃ τῆς Αἰγύπτου, ὀλίγον μακρὰν τοῦ
Νεῖλου, ἐν ᾗ ἐξαίρετικῶς ἐλατρεῖτο ὁ Δύκος ὡς ἱε-
ρὸν ζῶον.